Raad van State

200707966/1.
Datum uitspraak: 23 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/15641 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 15 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 maart 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 10 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 oktober 2007, verzonden op 17 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

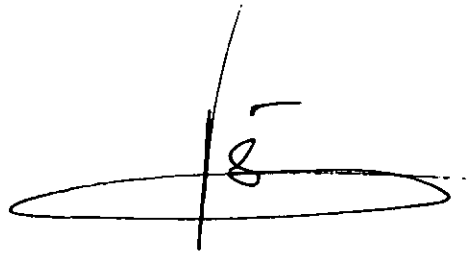
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 januari 2008

418.
Verzonden: 23 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/15641

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht d.d. 15 oktober 2007

in de zaak van

---

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. W.A. Venema te Rijsbergen,

en

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. R.P.G. van Bel.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 10 april 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake de ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 5 september 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op . . burger van de Democratische Republiek Congo (hierna: DRC) te zijn en sedert 8 november 1994 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Op 26 februari 2004 heeft de korpschef van de politieregio Hollands Midden een voorstel gedaan om eiser ongewenst te verklaren. Bij besluit van 24 maart 2004 is eiser door de rechtsvoorganger van verweerder tot ongewenst vreemdeling verklaard.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot de ongewenstverklaring van eiser op grond van het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep allereerst aangevoerd dat verweerder ten onrechte zijn gemachtigde niet in de gelegenheid heeft gesteld een zienswijze in te dienen naar aanleiding van het voornemen om eiser ongewenst te verklaren. Bovendien heeft verweerder ten onrechte niet hetgeen terzake de aanvraag van 30 juni 2000 door eiser naar voren is gebracht bij onderhavige besluitvorming betrokken. Hetgeen bij die aanvraag is aangevoerd kan grond zijn om van de ongewenstverklaring af te zien omdat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) of een andere asielgrond zich daartegen verzet. Verweerder heeft volgens eiser een te beperkte uitleg gegeven aan artikel 3 EVRM en daarmee niet in de lijn met jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), zoals bijvoorbeeld in de uitspraak van van 11 januari 2007. In dit verband heeft eiser voorts een beroep gedaan op artikel 15 onder c van de Definitierichtlijn en verwezen naar de huidige situatie in de DRC. Verder heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 EVRM, vanwege zijn familierelatie met zijn in Nederland woonachtige familieleden, zoals zijn ouders, broers en zussen. Weliswaar zijn hun aanvragen afgewezen, maar tegen die afwijzende beslissing is beroep ingesteld, waarop nog niet is beslist. Daarnaast komen deze familieleden naar alle waarschijnlijkheid in aanmerking voor toelating tot Nederland vanwege het generaal pardon. Bovendien heeft verweerder ten onrechte niet beoordeeld of voor deze familieleden een objectief beletsel bestaat om het gezinsleven met eiser in het land van herkomst voort te zetten. Naar de mening van eiser heeft verweerder ook ten onrechte de relatie van eiser met en zijn twee, uit deze relatie geboren kinderen, niet aangemerkt als familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot partners die een gemeenschappelijke huishouding voeren. Eiser heeft weliswaar zijn kinderen niet kunnen erkennen, omdat hij niet beschikt over een identiteitsbewijs, maar hij heeft de geboorte van het oudste kind wel kunnen aangeven, waarmee een begin van bewijs is geleverd dat hij de vader van de twee kinderen is. Verweerder heeft vervolgens ten onrechte overwogen dat, indien familylife tussen eiser en mevrouw moet worden aangenomen, hierin geen aanleiding wordt gezien de ongewenstverklaring van eiser achterwege te laten. Ten onrechte omdat, indien eiser ongewenst vreemdeling blijft, zijn partner de keuze zal moeten maken of zij, met de kinderen, eiser zal volgen naar de DRC. Verweerder had moeten beoordelen of voor haar en de kinderen een objectief beletsel bestaat om het gezinsleven met eiser aldaar uit te oefenen. Ook kan eiser zich niet vinden in de overwegingen van verweerder aangaande de "guiding principles". In dit licht heeft verweerder tevens ten onrechte niet getoetst aan de twee (extra) criteria uit het arrest van het EHRM inzake De belangenafweging had naar de mening van eiser in zijn voordeel moeten uitvallen. Tot slot heeft eiser nog een beroep gedaan op het recht op respect voor het privéleven, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM inzake

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000.

In artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat het bestuursorgaan handelt overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

2.6 Voordat een bestuursorgaan een beschikking geeft waartegen de belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, stelt het bestuursorgaan ingevolge artikel 4:8 Awb, voor zover hier van belang, die belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen. Niet in geschil is dat eiser, voorafgaande aan het voorstel tot ongewenstverklaring van 26 februari 2004, door het regionaal politiekorps Hollands-Midden op 19 februari 2004 is gehoord op het voortsel tot ongewenstverklaring en daarmee in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze hierop te geven. Naar het oordeel van de rechtbank verplicht geen rechtsregel verweerder om de gemachtigde van eiser bij een dergelijk gehoor aanwezig te laten zijn, zodat geen sprake is van schending van het zorgvuldigheidsvereiste. Dit klemt te meer nu eiser zelf ten tijde van het gehoor niet heeft aangegeven dat hij in het bijzijn van zijn gemachtigde gehoord wenste te worden.

2.7 Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder ten onrechte de door hem, in het kader van de reguliere aanvraag van 30 juni 2000 aangevoerde, asielgerelateerde gronden niet heeft betrokken bij de beoordeling van onderhavige geschil, overweegt de rechtbank als volgt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het aan eiser is om al hetgeen hij van belang acht voor de besluitvorming van verweerder naar voren te brengen. Het is derhalve niet aan verweerder om al hetgeen eiser aan eerdere aanvragen ten grondslag heeft gelegd c.q. in eerdere procedures heeft aangevoerd te betrekken bij de besluitvorming die los van die aanvragen c.q. procedures plaatsvindt. Overigens is op de aanvraag van 30 juni 2000 reeds onherroepelijk beslist

Voor zover eiser heeft beoogd een beroep te doen op artikel 3 EVRM volgt de rechtbank verweerder in diens standpunt dat eiser dit beroep op geen enkele wijze heeft geïndividualiseerd noch geconcretiseerd op zijn persoon, maar slechts heeft verwezen naar de algemene situatie in de DRC. Een beroep op de algemene situatie in de DRC en de politieke onrust in dat land is, zonder dat dit herleidbaar is tot de persoon van eiser en waaruit zou kunnen volgen dat eiser persoonlijk bij terugkeer naar de DRC het risico loopt op een onmenselijke behandeling of anderszins een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, onvoldoende voor een geslaagd beroep op dit artikel. Gelet hierop faalt eveneens het beroep van eiser op het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 (JV 2007, 30) inzake

Ook vermag de rechtbank, gelet op het voorgaande, niet inzien dat eiser desondanks een geslaagd beroep kan doen op artikel 15, onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn), waarin is bepaald dat ernstige schade bestaat uit ernstige en individuele

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.' Uit de tekst van dit artikel, mede in het licht van overweging 26 van de preambule van de Definitierichtlijn, volgt dat een gesteld beroep op ernstige bedreiging in voormelde zin enigszins dient te worden geïndividualiseerd. Gesteld noch gebleken is van een enigszins op eiser toegespitst risico.

2.8 Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de ongewenstverklaring van eiser niet leidt tot een schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM tussen eiser en zijn hier te lande verblijvende ouders, broers en zussen. Daartoe heeft verweerder terecht overwogen dat de aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning van voornoemde familieleden zijn afgewezen. Dat zij hiertegen een rechtsmiddel hebben aangewend, maakt het vorenstaande niet anders noch het mogelijk verstrekken van een verblijfsvergunning op grond van WBV 2007/11 (generaal pardonregeling) aan hen, nu gesteld noch gebleken is van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Onweersproken is gebleven dat verweerder alleen voor de bevolkingsgroep der Tutsi afkomstig uit de DRC een categoriaal beschermingsbeleid voert. Ook een beroep op de algemene situatie aldaar alsmede het feit dat de familieleden reeds geruime tijd hier te lande verblijven en alhier zijn geïntegreerd, leidt niet tot een andersluidende conclusie. Dit klemt te meer nu eiser het beroep op de algemene situatie in de DRC niet nader heeft geconcretiseerd.

Aangaande het beroep op artikel 8 EVRM vanwege eisers relatie met overweegt de rechtbank als volgt. Anders dan verweerder primair heeft overwogen, is de rechtbank van oordeel dat deze relatie gelijkgesteld dient te worden met een huwelijksrelatie, zodat sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Met name acht de rechtbank daartoe van belang dat uit deze relatie twee kinderen zijn geboren en eiser en mevrouw hebben verklaard dat zij sinds het begin van hun relatie in 2005 altijd samen zijn geweest. Daaraan doet niet af dat zij officieel niet samenwonend zijn maar beiden staan ingeschreven op het adres van hun ouders, noch dat eiser zijn kinderen niet heeft erkend c.q. heeft kunnen erkennen. De aan het primaire oordeel van verweerder ten grondslag gelegde motivering wordt derhalve door de rechtbank ontoereikend geacht.

Uitgaande van dit familie- of gezinsleven heeft verweerder zich (subsidiair) op het standpunt gesteld dat ook hierin geen aanleiding wordt gezien de ongewenstverklaring van eiser achterwege te laten. De inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven wordt gerechtvraadigd geacht in het belang van bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, welk belang wordt genoemd in het tweede lid van artikel 8 EVRM. Eiser heeft immers meerdere ernstige (gewelds)misdrijven gepleegd, waaronder een poging tot doodslag, waarvoor hij op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 tot ongewenst vreemdeling is verklaard, aldus verweerder.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de afweging van voornoemd algemeen belang tegen het persoonlijk belang van eiser dat is gediend met het hier te lande voortzetten van het familie- of gezinsleven met zijn partner en hun minderjarige kinderen, allen van Nederlandse nationaliteit, in dit geval tot het oordeel leidt dat aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegekend. Verweerder heeft in het bestreden besluit, onder uitgebreide motivering, getoetst aan de "guiding principles" als voortgekomen uit de arresten (AB 2001, 341) en (JV 2006, 417) van het EHRM op grond waarvan verweerder zich

op het standpunt heeft kunnen stellen dat de inmenging in het gezinsleven, die wordt veroorzaakt door de ongewenstverklaring van eiser, gerechtvaardigd is. Met name acht de rechtbank daartoe van belang de aard en ernst van de gepleegde misdrijven, in het bijzonder de poging tot doodslag, en het feit dat de relatie (2005) en de gezinsuitbreiding (2006/2007) is aangegaan nadat eiser en zijn partner bekend waren met de gepleegde misdrijven, eiser gehoord was op het voorstel tot ongewenstverklaring en hij reeds tot ongewenst vreemdeling was verklaard bij besluit van 24 maart 2004. Voorts wordt de zeer jonge leeftijd van de kinderen van belang geacht.

Voor zover eiser nog een beroep heeft gedaan op het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 9 oktober 2003 in de zaak (JV 2003, 494) overweegt de rechtbank dat verweerder in het bestreden besluit op goede gronden heeft overwogen, onder verwijzing naar de relevante feiten die tot voornoemd arrest hebben geleid, dat geen sprake is van een vergelijkbaar geval. Gesteld noch gebleken is dat sprake is van een vergelijkbaar geval noch van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische banden. Het had op de weg van eiser gelegen zijn beroep hierop nader te duiden.

2.9 Gelet op al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser op goede gronden ongewenst heeft verklaard. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 15 oktober 2007, in tegenwoordigheid van de griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

Mr W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN er PROCUREURS

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
14 NOV 2007
NR. 200707066
BEHANDELD DOOR: PAR:

4988-A

Hoger beroepschrift

IND.:
9312.21.0132

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Appellant is , wonende te aan de voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op het kantoor van mr. W.P.R. Peeters die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde op te treden.

1. Bij beschikking van 24 maart 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

2. Op 2 april 2004 heeft appellant tegen voormoemde beschikking bezwaar gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

3. Bij beschikking van 10 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie voornoemd bezwaar ongegrond verklaard.

4. Op 11 april 2007 heeft appellant van laatstgenoemde beschikking beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.

5. Bij uitspraak van 15 oktober 2007, verzonden op 17 oktober 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, voornoemd beroep ongegrond verklaard (prod.).

6. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.

7. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Mr W A Venema
Mr W P R Peeters

St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel.+31 (0)76-5963560
fax.+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.6 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"*Voordat een bestuursorgaan een beschikking geeft waartegen de belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachtingen bedenkingen zal hebben, stelt het bestuursorgaan ingevolge artikel 4:8 Awb, voor zover hier van belang, die belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen. Niet in geschil is dat eiser, voorafgaande aan het voorstel tot ongewenstverklaring van 26 februari 2004, door het regionaal politiekorps Hollands-Midden op 19 februari 2004 is gehoord op het voorstel tot ongewenstverklaring en daarmee in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze hierop te geven. Naar het oordeel van de rechtbank verplicht geen rechtsregel verweerder om de gemachtigde van eiser bij een dergelijk gehoor aanwezig te laten zijn, zodat geen sprake is van schending van het zorgvuldigheidsvereiste. Dit klemt te meer nu eiser zelf ten tijde van het gehoor niet heeft aangegeven dat hij in het bijzijn van zijn gemachtigde gehoord wenste te worden.*"

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat hetgeen de Rechtbank daarin overwogen heeft in strijd is met het bepaalde bij artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht. Immers, zoals Uw Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraken van 21 januari 1999 (AB 1999/309) en 30 augustus 2006 (AB 2007, 18), moet, gelet op de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht geoordeeld worden dat het optreden van een gemachtigde tot gevolg heeft dat het contact met de belanghebbende in beginsel via de gemachtigde verloopt. Een bestuursorgaan dat, wetende dat een gemachtigde is aangesteld, bepaalde stukken niet (tevens) aan deze gemachtigde doet toekomen, kan daarom in strijd met het beginsel van een zorgvuldige voorbereiding handelen, aldus Uw Afdeling. Hetgeen de Rechtbank heeft overwogen berust derhalve op een onjuiste uitleg van artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht. Nu verweerder voornemens was om appellant ongewenst te verklaren brengt deze bepaling met zich mee dat verweerder de gemachtigde van appellant op de hoogte had moeten stellen van het voornemen om appellant ongewenst te verklaren. In dat verband is niet relevant, zoals de Rechtbank heeft overwogen, dat appellant tij-

Mr W A Venema
Mr. W P R. Peeters

St.Bavostraat 16
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

dens het gehoor, waarin aan appellant is meegedeeld dat het voornemen bestond om hem ongewenst te verklaren, niet heeft aangegeven dat hij in het bijzijn van zijn gemachtigde gehoord wenst te worden. Dit oordeel is immers strijdig met de hier genoemde bepaling. In dit verband heeft de Rechtbank voorts miskend dat appellant door de horende politieambtenaar niet gewezen is op zijn recht dan wel de mogelijkheid dat de gemachtigde van appellant bij het gehoor inzake het voorstel tot ongewenstverklaring aanwezig kan zijn. Daarbij heeft de Rechtbank evenmin onderkend dat verweerder ook buiten genoemd gehoor de gemachtigde van appellant van het voornemen tot ongewenstverklaring in kennis had kunnen en moeten stellen.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak overwogen"

"*Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder ten onrechte de door hem, in het kader van de reguliere aanvraag van 30 juni 2000 aangevoerde, asielgerelateerde gronden niet heeft betrokken bij de beoordeling van onderhavige geschil, overweegt de rechtbank als volgt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het aan eiser is om al hetgeen hij van belang acht voor de besluitvorming van verweerder naar voren te brengen. Het is derhalve niet aan verweerder om al hetgeen eiser aan eerdere aanvragen ten grondslag heeft gelegd c.q. in eerdere procedures heeft aangevoerd te betrekken bij de besluitvorming die los van die aanvragen c.q. procedures plaatsvindt. Overigens is op de aanvraag van 30 juni 2000 reeds onherroepelijk beslist.*"

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank daarin miskend heeft dat appellant reeds in de bezwaarprocedure bij brief van 30 april 2004, derhalve tijdig, heeft aangevoerd dat de door hem in de asielprocedure aangevoerde gronden, die onder meer betrekking hadden op artikel 3 EVRM bij de beslissing tot ongewenstverklaring wel betrokken hadden moeten worden en dat appellant aldus in de procedure inzake de ongewenstverklaring die asielgerelateerde gronden heeft aangevoerd. Anders dan de Rechtbank overwogen heeft, heeft appellant derhalve wel dege-

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters

St Bavostraat 16
4891 CJ Rijsbergen
tel.+31 (0)76-5968560
fax+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

lijk al hetgeen hij voor de besluitvorming van verweerder van belang acht naar voren gebracht. Dat, zoals de Rechtbank overwogen heeft, de aanvraag van 30 juni 2000 reeds onherroepelijk beslist is, berust voor wat betreft de bij die aanvraag aangevoerde asielgerelateerde gronden niet op een juiste feitelijke grondslag zoals in de gronden van 30 april 2004 van het bezwaar reeds is aangevoerd. Voorts kan de beslissing op de aanvraag van 30 juni 2000 niet betekenen dat diezelfde gronden niet opnieuw beoordeeld worden met inachtneming van de inzake artikel 3 EVRM met het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 in de zaak van ! te-gen Nederland nieuw gevormde jurisprudentie.

Grief 3

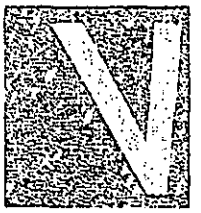
Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Voor zover eiser heeft beoogd een bercep te doen op artikel 3 EVRM volgt de rechtbank verweerder in diens standpunt dat eiser dit beroep op geen enkele wijze heeft geïndividualiseerd noch geconcretiseerd op zijn persoon, maar slechts heeft verwezen naar de algemene situatie in de DRC. Een beroep op de algemene situatie in de DRC en de politieke onrust in dat land is, zonder dat dit herleidbaar is tot de persoon van eiser en waaruit zou kunnen volgen dat eiser persoonlijk bij terugkeer naar de DRC het risico loopt op een onmenselijke behandeling of anderszins een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, onvoldoende voor een geslaagd beroep op dit artikel. Gelet hierop faalt eveneens het beroep van eiser op het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 (JV 2007.30) inzake

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat het kennelijke oordeel van de Rechtbank dat appellant zijn beroep op artikel 3 EVRM op zijn persoon moet concretiseren of individualiseren geen steun vindt in het arrest in de zaak . Blijkens dat arrest slaagt een beroep op artikel 3 EVRM indien de betrokkene aantoont dat hij tot een bepaalde risico lopende groep behoort en dat daarnaast niet nodig is dat deze op zijn persoon betrekking hebbende bijzonderheden daarbij vermeldt. Ter zitting van

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters

St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel.+31 (0)76-5968560
fax.+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

de Rechtbank is in dit verband aangevoerd dat de groep waartoe appellant behoort de groep van naar de DRC teruggekeerde afgewezen asielzoekers is. De Rechtbank is daarop ten onrechte niet ingegaan hetgeen maakt dat de aangevochten uitspraak op dit punt ongenoegzaam gemotiveerd is hetgeen een schending is van artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Ook vermag de rechtbank, gelet op het voorgaande, niet inzien dat eiser desondanks een geslaagd beroep kan doen op artikel 15, onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn), waarin is bepaald dat 'ernstige schade bestaat uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.' Uit de tekst van dit artikel, mede in het licht van overweging 26 van de preambule van de Definitierichtlijn, volgt dat een gesteld beroep op ernstige bedreiging in voormelde zin enigszins dient te worden geïndividualiseerd. Gesteld noch gebleken is van een enigszins op eiser toegespitst risico".

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de uitleg van de Rechtbank van artikel 15 onder c van de Definitierichtlijn geen steun vindt in de uitspraak van 12 oktober 2007 van Uw Afdeling in de zaak met nummer 200702174/1 waarbij Uw Afdeling prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft gesteld, althans is genoemd oordeel van de Rechtbank gezien deze verwijzing niet van een genoegzame motivering voorzien. Voorts heeft de Rechtbank miskend dat zij niet bevoegd is om bepalingen van gemeenschapsrecht uit te leggen tenzij de betekenis ervan zonder meer duidelijk is en dat het aan Uw Afdeling als hoogste rechter is om met een verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen door middel van prejudiciële vragen uitsluitsel te krijgen over

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

de uitleg van een bepaling van gemeenschapsrecht. In de uitspraak van 12 oktober 2007 heeft Uw Afdeling dat ook gedaan. Daaruit blijkt voorts dat Uw Afdeling van oordeel is dat artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn een bepaling van gemeenschapsrecht is waarvan de betekenis niet zonder meer duidelijk is.

Grief 5

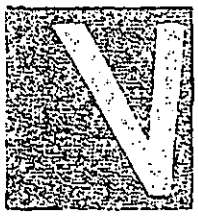
Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.8 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de ongewenstverklaring van eiser niet leidt tot een schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM tussen eiser en zijn hier te lande verblijvende ouders, broers en zussen. Daartoe heeft verweerder terecht overwogen dat de aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning van voornoemde familieleden zijn afgewezen. Dat zij hiertegen een rechtsmiddel hebben aangewend, maakt het vorenstaande niet anders noch het mogelijk verstrekken van een verblijfsvergunning op grond van WBV 2007/11 (generaal pardonregeling) aan hen, nu gesteld noch gebleken is van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Onweersproken is gebleven dat verweerder alleen voor de bevolkingsgroep der Tutsi afkomstig uit de DRC een categoriaal beschermingsbeleid voert. Ook een beroep op de algemene situatie aldaar alsmede het feit dat de familieleden reeds geruime tijd hier te lande verblijven en alhier zijn geïntegreerd, leidt niet tot een andersluidende conclusie. Dit klemt te meer nu eiser het beroep op de algemene situatie in de DRC niet nader heeft geconcretiseerd."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank miskend heeft dat het mogelijk verlenen van een verblijfsvergunning op grond van WBV 2007/11 aan de familieleden van appellant juist betekent dat verweerder meent dat van hen niet gevergd kan worden dat zij Nederland verlaten. Dit betekent voorts dat naar het inzicht van verweerder van deze familieleden evenmin gevergd kan worden dat zij het familieleven met appellant in de DRC voortzetten. Derhalve heeft de Rechtbank dit impliciete oordeel van verweerder niet bij de beoordeling van het beroep betrokken.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel.+31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

Grief 6

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.8 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"*Uitgaande van dit familie- of gezinsleven heeft verweerder zich (subsidiair) op het standpunt gesteld dat ook hierin geen aanleiding wordt gezien de ongewenstverklaring van eiser achterwege te laten. De inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven wordt gerechtvaardigd geacht in het belang van bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, welk belang wordt genoemd in het tweede lid van artikel 8 EVRM. Eiser heeft immers meerdere ernstige (gewelds)misdrijven gepleegd, waaronder een poging tot doodslag, waarvoor hij op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 tot ongewenst vreemdeling is verklaard, aldus verweerder.*

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de afweging van voornoemd algemeen belang tegen het persoonlijk belang van eiser dat is gediend met het hier te lande voortzetten van het familie- of gezinsleven met zijn partner en hun minderjarige kinderen, allen van Nederlandse nationaliteit, in dit geval tot het oordeel leidt dat aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegekend. Verweerder heeft in het bestreden besluit, onder uitgebreide motivering, getoetst aan de "guiding principles" als voortgekomen uit de arresten (AB 2001, 341) en (JV 2006, 417) van het EHRM op grond waarvan verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de inmenging in het gezinsleven, die wordt veroorzaakt door de ongewenstverklaring van eiser, gerechtvaardigd is. Met name acht de rechtbank daartoe van belang de aard en ernst van de gepleegde misdrijven, in het bijzonder de poging tot doodslag, en het feit dat de relatie (2005) en de gezinsuitbreiding (2006/2007) is aangegaan nadat eiser en zijn partner bekend waren met de gepleegde misdrijven, eiser gehoord was op het voorstel tot ongewenstverklaring en hij reeds tot ongewenst vreemdeling was verklaard bij besluit van 24 maart 2004. Voorts wordt de zeer jonge leeftijd van de kinderen van belang geacht."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank volstaan heeft met het weergeven van het oordeel van verweerder zonder tevens de ter zake door appellante aangevoerde gronden te beoordelen en te bespreken. Door de hier essentiële aangevoerde beroepsgronden niet te bespreken is de aangevochten uitspraak niet van een toereikende motivering voorzien. Dat is in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

Si Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

Grief 7

Ten onrechte heeft verweerder onder rechtsoverweging 2.8 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Voor zover eiser nog een beroep heeft gedaan op het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 9 oktober 2003 in de zaak (JV 2003, 494) overweegt de rechtbank dat verweerder in het bestreden besluit op goede gronden heeft overwogen, onder verwijzing naar de relevantie feiten die tot voornoemd arrest hebben geleid, dat geen sprake is van een vergelijkbaar geval noch van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische banden. Het had op de weg van eiser gelegen zijn beroep hierop nader te duiden."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank ten onrechte de motivering daarvan voor een groot deel heeft beperkt tot de overweging dat geen sprake is van een met de betrokkenen in de zaak vergelijkbaar geval. Immers is voor een geslaagd beroep op het arrest in de zaak niet van overwegend belang of sprake is van een vergelijkbaar geval maar met name is daarin van belang de overwegingen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens aangaande de vraag wat ter beoordeling van een verblijfsrecht moet worden verstaan onder privé-leven dat op grond van artikel 8 EVRM bescherming verdient waarbij dan een voorname rol speelt de vraag of bij de betrokkene sprake is van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische banden in het land van verblijf. Dit alles heeft de Rechtbank niet in de beoordeling van de betreffende beroepsgrond betrokken. Voorts is feitelijk onjuist het oordeel van de Rechtbank dat niet gesteld is dat ten aanzien van appellant sprake is van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische banden in Nederland. Appellant heeft daarentegen hierover uitvoerige beroepsgronden aangevoerd. Anders dan de Rechtbank overweegt is eveneens gebleken dat appellant zo een netwerk in Nederland heeft. Aan de hand van de beroepsgronden kan hierover redelijkerwijs niet anders geoordeeld worden. Daarbij is van belang dat appellant in de

Mr W A Venema
Mr W P R Peeters

St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

DRC tot zijn tiende jaar verbleven zodat hij daar geen netwerk heeft kunnen opbouwen en zo een netwerk wel, en uitsluitend, in Nederland heeft kunnen opbouwen.

Grief 8

Appellant kan zich op de in de voorafgaande grieven aangevoerde gronden niet verenigen met hetgeen de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.9 van de aangevochten uitspraak overwogen heeft.

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek

a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, van 15 oktober 2007 te vernietigen;
c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
d) de bestreden beschikking van 10 april 2007 alsnog te vernietigen;
e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 14 november 2007

Gemachtigde